

Arrest

nr. 64 263 van 30 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 januari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. CAENEPEEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 april 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt een aantal keren geactualiseerd.

1.2. Op 1 maart 2010 deelt de verwerende partij aan de verzoekende partij mee dat een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor de duur van één jaar zal worden verleend op voorwaarde dat een arbeidskaart B wordt voorgelegd.

1.3. Met een beslissing van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie van 13 oktober 2010 wordt de arbeidskaart geweigerd. De beroepsprocedure die verzoeker tegen deze beslissing heeft ingediend is nog steeds lopende.

1.4. Op 24 januari 2011 wordt de aanvraag tot machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard en wordt verzoeker het bevel gegeven het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“Art. 9 bis :

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.04.2009 (actualisatie op 05.10.2009, 29.09.2009, 11.10.2009, 26.11.2010) werd ingediend door:

(B.M.)

nationaliteit: Iran

geboren te (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 01.03.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd.13.10.2010 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft, alle mogelijkheden heeft benut om zich zo goed mogelijk te integreren in de Belgische maatschappij, Nederlands heeft geleerd, maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie volgde, een attest van inburgering en een SIS kaart kan voorleggen, gewerkt heeft, werkvooruitzichten heeft, integratieverklaringen kan voorleggen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies d.d. 19.07.2009.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft als gevolg van ernstige intimidatie en vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten, dat betrokkene niets meer bezit in Iran en geen enkele kans heeft op een menswaardig bestaan, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit

onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Verzoeker beweert dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft als gevolg van ernstige intimidatie en vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Er worden echter geen bewijzen voorgelegd die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zijn land van herkomst verlaten heeft als gevolg van ernstige intimidatie en vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten volstaat niet om als grond tot regularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de verwijzing naar "Country Reports on Human Rights Practices-2007"; dit kan niet aanzien worden als een grond tot regularisatie daar dit rapport gaan over de algemene toestand in Iran en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen. Zo beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer bezit in Iran en geen enkele kans heeft op een menswaardig bestaan niet aanvaard worden als een grond tot regularisatie.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Het beroep ingediend tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd verworpen op 02.04.2007 door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk ongeveer een jaar en twee maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor-Migratie-en-asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*
 - o *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 02.04.2007*
 - o *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 30.10.2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel het volgende aan:

"1. schending van het redelijkheids-/proportionaliteits(evenredigheids)beginsel

In eerste instantie dient te worden vastgesteld dat de betreffende ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf het beginsel van proportionaliteit en redelijkheid schendt.

Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen ... (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,55)

Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel ... (MAST, A., e.a., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1999, 54)

De beslissing van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken schendt de belangen van de heer (B.M.) disproportioneel door uitspraak, inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf, te doen alvorens de kwestie met betrekking tot de verkrijging van een arbeidskaart B definitief is beslecht.

Daarenboven moet het vermeld dat het trouwens niet de heer (B.), in zijn hoedanigheid van werknemer, maar wel de werkgever de verantwoordelijkheid draagt voor de neerlegging van de vereiste stukken en de aanvraag van een arbeidsvergunning bij het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie.

Hoewel de niet naleving van de termijn van 3 maanden niet kan verweten worden aan de heer (B.), daar hij niet verantwoordelijk is voor deze aanvraag en deze conform de wetgeving zelfs niet mag uitvoeren, is hij wel de persoon die de gevolgen ervan moet dragen.

Bovendien moet men rekening houden met de foute inlichtingen die de heer (B.) werden verstrekt door de dienst vreemdelingenzaken te Hasselt.

Het feit dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken haar beslissing neemt alvorens te wachten tot de procedure inzake de aanvraag tot arbeidskaart B is afgerond, schendt de belangen van de heer (B.) disproportioneel daar indien deze beslissing wordt uitgevoerd de gevolgen opzichts de heer (B.) onomkeerbaar zijn en dus disproportioneel."

2.1.2. Verzoeker betwist het gestelde in de bestreden beslissing dat hij zich in zijn aanvraag beroept op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie niet, en evenmin het standpunt dat de verwerende partij zich heeft geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria te blijven toepassen zoals beschreven in de instructie.

Het weze opgemerkt dat voor wat de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis betreft, de verwerende partij een zeer ruime discretionaire bevoegdheid heeft. De instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging te bekomen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging en die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. De beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing is erin gelegen dat zal moeten worden geoordeeld of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing al dan niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Op grond van criterium 2.8B van de instructie komt in aanmerking voor regularisatie:

"... de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 1 maart 2010 door de verwerende partij in kennis werd gesteld van het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken onder voorbehoud van voorlegging van een door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister met een geldigheid van één jaar, zou versturen naar het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. Verzoeker behoorde derhalve te weten dat in het bezit moest zijn van een arbeidskaart B. Deze arbeidskaart werd vervolgens geweigerd door het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie met een schrijven van 13 oktober 2010.

Verzoeker doet in essentie gelden dat het hem niet toekwam de aanvraag voor een arbeidskaart te doen, en dat hij het slachtoffer is geworden van het feit dat zijn werkgever niet het nodige heeft gedaan om binnen de drie maanden de aanvraag in te dienen. Hij voegt ingebrekestellingen bij, gedateerd 28 juni en 1 juli 2010, gericht aan werkgever S.L. bvba én een bewijs van het feit dat hij beroep heeft ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van 13 oktober 2010. Dienaangaande stelt de Raad het volgende vast :

In het voormelde schrijven van 1 maart 2010 vanwege de verwerende partij werd verzoeker erop gewezen dat de aanvraag voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden na datum van de verzending van dat schrijven door de werkgever moet worden ingediend bij de bevoegde gewestelijke dienst. Hoewel verzoeker dus kan worden gevolgd waar hij stelt dat hij de aanvraag niet zelf kon indienen, kan dit hem er niet van ontslaan de nodige stappen te hebben ondernomen om ervoor te zorgen dat zijn werkgever effectief en tijdig het nodige zou doen. Met betrekking tot de ingebrekestellingen moet worden vastgesteld dat zij dateren van 28 juni 2010 en 1 juli 2010, i.e. ruim na het verstrijken van de termijn van drie maanden na het schrijven van 1 maart 2010. Verzoeker heeft derhalve nagelaten de noodzakelijke stappen te ondernemen opdat de aanvraag alsnog tijdig zou worden ingediend. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat van deze ingebrekestellingen, hoewel daterend van 28 juni 2010 en 1 juli 2010, pas gewag wordt gemaakt in een faxbericht van 8 februari 2011 waarin de verwerende partij wordt gevraagd de thans bestreden beslissing in te trekken. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot het door verzoeker op 5 november 2010 ingediende beroep tegen de weigering van de arbeidskaart. De verwerende partij kan bezwaarlijk worden verweten dat zij geen rekening heeft gehouden met feiten die door verzoeker, niettegenstaande hij daartoe de mogelijkheid had, niet kenbaar werden gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. In dit opzicht geldt de zorgvuldigheidsplicht niet alleen voor de overheid, maar ook voor de betrokken aanvrager (RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE), temeer nu die, zoals reeds gesteld, kennis moest hebben van de voorwaarde die werd opgenomen in de instructie en die hem met de brief van de verwerende partij van 1 maart 2010 in herinnering werd gebracht. Ten slotte toont verzoeker niet aan dat uit enige bepaling zou voortvloeien dat het beroep inzake de weigering van een arbeidskaart een schorsende werking zou hebben ten aanzien van de thans aangevochten beslissing. Uit al deze elementen blijkt dat het middel niet kan worden aangenomen. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de analyse van het voorgaande middel en de uitdrukkelijke verwijzing in de bestreden beslissing naar de weigering van de arbeidskaart, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt. Het eerste middel is niet gegrond.

De grief die voortvloeit uit het feit dat verzoeker geen correcte informatie zou zijn ter beschikking gesteld wordt uitgebreid hernomen in het tweede middel, zodat voor de beoordeling ervan wordt verwezen naar hetgeen volgt.

2.2.1. Een tweede middel luidt als volgt :

“2. schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur (de verlening van correcte informatie door de overheid, de vervulling van gewekte verwachtingen en de gebrekkige communicatie tussen verschillende overheidsinstanties)

“Wanneer het bestuur een rechtzoekende foutieve informatie verschaft over de regelgeving, kan dat tot de aansprakelijkheid van het bestuur leiden ...” “... De rechtspraak erkent zelfs een actieve informatieplicht in hoofde van het bestuur om in een concrete situatie te wijzen op relevante bepalingen in een ondoorzichtig wetgevingscomplex” (F. JUDO, Behoorlijke regelgeving, ons aller zorg: Staatsrechtconferentie 2004 — Vlaamse Juristenvereniging, Larcier, 2005, p. 20). Zoals hierboven

werd vermeld, begaf de heer (B.) zich nadat hem werd meegedeeld dat zijn aanvraag tot arbeidsvergunning was geweigerd naar de dienst vreemdelingenzaken van Hasselt.

Nadat hij zijn situatie en probleem had kenbaar gemaakt aan het hoofd van bovenvermelde dienst werd hem meegedeeld dat zijn probleem (een werkgever die weigert een arbeidsvergunning aan te vragen) zou worden opgelost door de dienst zelf.

De dienst vreemdelingenzaken zou zelfde arbeidsvergunning aanvragen. De dienst heeft dit echter nooit gedaan. Wanneer de heer (B.) zich opnieuw aanmeldde bij deze dienst en wees op hun nalatigheid werd hem meegedeeld dat zij inderdaad foute informatie hadden verstrekt.

Zij waren "uiteraard" niet bevoegd voor de aanvraag van een arbeidsvergunning.

Er werd hem echter verzekerd dat de situatie alsnog zou kunnen worden opgelost indien de heer (B.) een nieuwe arbeidsovereenkomst zou kunnen afsluiten.

Zijn nieuwe werkgever behoorde dan overeenkomstig de vereiste procedure een aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidsvergunning in te dienen en de regularisatie zou voltooid worden.

Ook deze informatie bleek echter niet correct te zijn. Hoewel de heer (B.) al snel een nieuwe arbeidsovereenkomst kon afsluiten, verliep de verkrijging van een arbeidsvergunning niet zo vlot als hem door de dienst vreemdelingenzaken Hasselt was meegedeeld en voorgespiegeld.

Het is bijgevolg duidelijk dat de heer (B.) verschillende malen foutieve informatie werd meegedeeld. Dit is in strijd met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en bracht de heer (B.) belangrijke en onherstelbare schade toe. De kans dat de heer (B.) wordt teruggestuurd werd hierdoor immers gevoelig groter.

Het is daarnaast een feit dat door de gebrekkige communicatie tussen de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken en het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie Dienst Migratie het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur wordt geschonden.

Beide instanties behandelen immers onderdelen van de regularisatieprocedure van de heer (B.) overeenkomstig artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980.

Door de niet samenwerking tussen deze twee overheidsinstanties worden de kansen van de heer (B.) beknot wat klaarblijkelijk zijn belangen schaadt.

Deze manier van werken schendt dan ook klaarblijkelijk het beginsel van behoorlijk bestuur."

2.2.2. In eerste instantie weze opgemerkt dat met een schending van "het" algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de Raad geenszins duidelijk wordt gemaakt welk beginsel door verzoeker wordt gevisieerd. Bovendien wijst de Raad er in het kader van deze grief andermaal op dat uit het administratief dossier blijkt, en verzoeker niet ontkent, dat hij er met een schrijven van 1 maart 2010 van in kennis werd gesteld dat een arbeidskaart B een noodzakelijke voorwaarde was opdat verzoeker zou kunnen worden ingeschreven in het vreemdelingenregister en dat de aanvraag daartoe binnen de drie maanden door de werkgever moest worden ingediend bij de bevoegde gewestelijke dienst. Bovendien ligt noch van de beweringen van verzoeker dat hij fout werd ingelicht door de bevoegde instanties noch van een gebrekkige communicatie tussen deze instanties, ook maar enig bewijs voor, zodat verzoeker er zich niet kan achter verschuilen en deze beweerde feiten alleszins niet kan aangrijpen om de tekortkomingen die zich manifesteren in het dossier en die hebben geleid tot de bestreden weigeringsbeslissing ongedaan te maken. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Het derde middel is geadstrueerd als volgt :

"3. schending van de motiveringsplicht

De bestreden beslissing van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken schendt de motiveringsplicht:

"... De motivering van een bestuurshandeling heeft twee facetten. Elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en motieven in rechte ... Soms echter eist een rechtsregel dat de motieven in het besluiten zelf (voor zover dit schriftelijk wordt vastgelegd) worden opgenomen. Dit noemt men dan de formele motivering ... Maar daaruit mag men niet concluderen dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is, als er maar motieven in het document staan; daarmee zijn er zuiver formeel wel motieven, maar het spreekt vanzelf dat die motieven ook deugdelijk (afdoende) daadkrachtig moeten zijn. Formele motivering moet derhalve begrepen worden als een toevoeging aan de inhoudelijke motiveringsplicht: niet alleen moeten er motieven in de beslissing staan (formeel aspect), ze moeten ook deugdelijk zijn (inhoudelijk aspect). In dat opzicht is eer belangrijk de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in werking getreden op 01.01.1992. Deze wet verplicht de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. (artikels 2 en 3 van de wet)

De motivering moet afdoende zijn (art. 3 lid 2)

Een dringende noodzakelijkheid ontslaat het bestuur niet van zijn motiveringsplicht. In strijd met de wet is op de eerste plaats het ontbreken van elke motivering. Men kan verder enkel rekening houden met de motivering in de akte zelf uitgedrukt; deze kan niet achteraf aangevuld worden aan de hand van het administratief dossier.

In die zin is de motivering een formele plicht. Vanzelfsprekend is zij ook materieel, dat is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkende van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen ...” (BOES, M., Administratief recht, Acco, Leuven, 1996-97, 47-49)

- Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

“... 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

3. De opgelegde motivering moet in de akte de Juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn...”

- Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980:

“... De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...”

Het is een algemeen rechtsbeginsel dat elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte.

Ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De bedoeling van de motivering van de beslissing is dat de betrokkene perfect kennis krijgt van de redenen die de beslissing rechtvaardigen.

Bovendien verplicht de Wet van 29 juli 1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelfde feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt.

De motivering moet bovendien afdoende zijn.

Het kan niet redelijkerwijze worden betwist dat de bestreden beslissingen beslissing zijn die onderworpen zijn aan de Wet van 29 juli 1991.

In concreto voldoet de motivering van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken niet aan hoger vernoemde vereisten.

De motivering is inhoudelijk immers niet afdoende daar zij incorrect is.

Er wordt immers vanuit gegaan dat de weigering van de arbeidskaart B een voldongen feit is waarop men ontegensprekelijk en zeker mag voortgaan.

Dit is echter niet het geval daar tegen de weigeringsbeslissing van het Vlaams Gewest tot aflevering van een arbeidskaart B hoger beroep is aangetekend d.d. 05.11.2010 (stuk 4).

De motivering van de weigeringsbeslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf met referentie 5873954 voldoet niet aan de voorwaarde van feitelijke en inhoudelijke grondslag en kan bijgevolg niet als afdoende worden beschouwd.”

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Voor zover verzoeker doet gelden dat de motivering niet afdoende is omdat er wordt van uitgegaan dat de weigering van de arbeidskaart B een voldongen feit is, terwijl er hoger beroep tegen werd aangetekend, werd reeds bij de bespreking van het eerste middel gesteld dat de verwerende partij niet kan worden verweten dat zij geen rekening heeft gehouden met en niet heeft gemotiveerd omtrent feiten –zoals onder andere het gegeven dat die beroep had ingesteld tegen de weigering van de arbeidskaart- die door verzoeker, niettegenstaande hij daartoe de mogelijkheid had, niet kenbaar werden gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat uit enige bepaling zou voortvloeien dat het beroep inzake de weigering van een arbeidskaart een schorsende werking zou hebben die tot gevolg zou hebben de weigering die hem op 13 oktober 2010 werd ter kennis gebracht, ongeacht de duidelijke

voorwaarden die waren opgelegd- op zich geen grond zou vormen om te komen tot de bestreden weigeringsbeslissing. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.4.1. Het vierde middel luidt als volgt :

"4. schending van het "Fair play"-beginsel

Fair play duidt op eerlijk spel. De overheid toont een gemis aan fair play wanneer zij in haar relatie met de burger tracht "hem door onoirbare middelen in de verkrijging van zijn recht te bemoeilijken".

Dit kan o.m. geschieden door het achterhouden van gegevens, door vertragingsmanoeuvres, door overdreven spoed..." (BOES, M., Administratief recht, Acco, Leuven, 1996-97, 49-50)

In dit geval worden de belangen van de heer (B.) buitensporig geschaad door de pertinente weigering van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken tot afwachten van een eindbeslissing in de procedure van aanvraag arbeidsvergunning voor het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie (stuk 4).

Met de weigering tot samenwerken met het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie zoals hierboven is beschreven, schendt de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken niet enkel het beginsel van behoorlijk bestuur maar ook het "Fair play"-beginsel.

Het is immers onbegrijpelijk hoe een beroepsprocedure tegen de weigering van de arbeidskaart niet schorsend kan werken met betrekking tot een procedure tot aanvraag om machtiging tot verblijf.

Laatst genoemde procedure motiveert, steunt haar weigeringsbeslissing immers op de weigeringsbeslissing van het Vlaams Gewest tot afleveren van een arbeidskaart B.

"uit een schrijven van het Vlaams Gewest d.d. 13.10.2010 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd".

Door geen rekening te houden met de beroepsprocedure, tegen deze weigering tot aflevering van arbeidskaart B, voor Vlaams Minister bevoegd voor het Tewerkstellingsbeleid wordt het "Fair play" beginsel geschonden daar de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken de heer (B.) niet de mogelijkheid geeft zijn dossier op Gewestelijk vlak te verdedigen."

2.4.2. De Raad kan in deze integraal verwijzen naar de beoordeling van het derde middel. Het vierde middel is om dezelfde redenen niet gegrond.

2.5.1. Het vijfde middel luidt als volgt :

"5. schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit berust moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht ... "(BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,50)

a. Op basis van de hierboven beschreven feiten kan worden vastgesteld dat het besluit van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken niet steunt op een correcte waardering van de feiten.

Indien men immers de feiten zorgvuldig had gecontroleerd zou gebleken zijn dat de heer (B.) het slachtoffer is van een te kwader trouw zijnde werkgever en een ingewikkelde heersende administratieve procedure die van toepassing is voor het regularisatiebeleid.

Hoewel de heer (B.) klaarblijkelijk slachtoffer is, hij was als werknemer immers zelf niet bevoegd de nodige formaliteiten te vervullen, werd de aanvraag tot een arbeidsvergunning geweigerd enkel en alleen op basis van het feit dat de vereiste aanvraagtermijn hiervoor verstreken zou zijn.

Indien de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken een behoorlijk feitenonderzoek had uitgevoerd zou zij tot de conclusie zijn gekomen dat een uitspraak met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend door de heer (B.), alvorens te wachten op een definitieve uitspraak door Vlaams Minister bevoegd voor het Tewerkstellingsbeleid met betrekking tot de beroepsprocedure inzake de aflevering van een arbeidskaart B, een onredelijke en onzorgvuldige handeling betrof.

Er moet bijgevolg besloten worden dat deze beslissing het algemeen rechtsbeginsel van de plicht tot zorgvuldigheid schendt.

b. lange duur van het verblijf in België

De heer (B.) heeft bij zijn aankomst in België op 01.02.2006 asiel aangevraagd (stuk 5).

Hij verblijft derhalve al 5 jaar op Belgisch grondgebied.

Hieruit kan niet anders dan worden afgeleid dat de Belgische overheid de heer (B.) gedooft; anders had de Belgische Staat al lang maatregelen genomen / kunnen nemen / moeten nemen.

Het is immers al te gemakkelijk te stellen dat de heer (B.) geen rechten kan putten uit zijn strikt juridisch gezien illegaal verblijf.

Men kan menselijkerwijze toch niet verwachten dat een asielzoeker die nog procedures lopende heeft, zich volledig heeft geïntegreerd in de maatschappij en inmiddels het Nederlands perfect machtig is na 5 jaar terug gaat keren naar een land waar zijn veiligheid trouwens geenszins is gewaarborgd.

Het is de Belgische Staat die in dit opzicht een verantwoordelijkheid draagt; indien zij de heer (B.) niet meer op Belgisch grondgebied wenste, had zij de nodige — effectieve — maatregelen moeten nemen; de Belgische Staat heeft zulks niet gedaan.

De heer (B.) is van mening toegedaan dat, gelet op deze omstandigheden, wel degelijk rekening moet worden gehouden met zijn lange duur van verblijf in België van met name 5 jaar.

Door dit niet te doen schendt Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken het algemeen rechtsbeginsel van de plicht tot zorgvuldigheid.

c. kennis van het Nederlands en inburgeringsinspanningen

Zoals hierboven reeds is vermeld heeft de heer (B.) zich het Nederlands perfect machtig gemaakt.

Sinds zijn aankomst in België heeft de heer (B.) alle mogelijkheden benut om zich zo goed mogelijk te integreren in de Belgische maatschappij.

Hij heeft dan ook een intensieve cursus van 2 maal 120 lesuren Nederlands (NT2) gevolgd op het PCVO Moderne Talen te Hasselt.

Daarnaast volgde hij ook nog maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie, hetgeen resulteerde in een Attest van Inburgering d.d. 01.06.2007.

d. werkbereidheid

De heer (B.) blijft niet bij de pakken zitten; momenteel is het hem wettelijk verboden om te werken doch hij wil zich zodra dit mogelijk is opnieuw aanbieden op de Belgische arbeidsmarkt.

Als voorbereiding hierop volgde de heer (B.) de hierboven reeds vermelde opleidingen.

Daarnaast ontving hij in 2006, na een aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart C een toelating tot tewerkstelling voor alle in loondienst uitgeoefende beroepen voor de periode van 11.09.2006 tot 10.09.2007 (stuk 10).

Gedurende deze periode was de heer (B.) werkzaam als arbeider in het hotel Holiday Inn te Hasselt.

Door geen rekening te houden met de verscheidene inburgeringsinspanningen en de werkbereidheid van de heer (B.) schendt Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken het algemeen rechtsbeginsel van de plicht tot zorgvuldigheid en redelijkheid en proportionaliteit.

2.5.2. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing bekritiseert. Derhalve moet ervan worden uitgegaan dat hij, naast de door hem opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht moet worden nagegaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Terzake is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Voor wat betreft de grief vermeld onder punt a van dit middel, kan er andermaal op worden gewezen dat verzoeker de bevoegde overheid niet ten gepaste tijde in kennis stelde van het feit dat hij een beroep had ingesteld tegen de weigeringsbeslissing inzake de aflevering van een arbeidskaart, dat deze overheid dan ook bezwaarlijk ten kwade kan worden geduid met dit gegeven geen rekening te hebben gehouden en dat verzoeker geen enkele bepaling aanduidt waaruit zou blijken dat de beroepsprocedure inzake deze weigeringsbeslissing op zich een schorsend effect zou hebben ten aanzien van de beslissing met betrekking tot de al dan niet inwilliging van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Voorts, in zoverre verzoeker onder punt b, c en d stelt dat hij al vijf jaar wordt gedoogd op Belgisch grondgebied en de Belgische Staat niet de nodige maatregelen heeft genomen om hem van het grondgebied te verwijderen zodat wel degelijk rekening moet worden gehouden met zijn lange duur van verblijf, en doet gelden dat geen rekening werd gehouden met de verscheidene inburgeringsinspanningen en de werkbereidheid die hij tracht aan te tonen met bij het verzoekschrift

gevoegde stukken, zodat de plicht tot zorgvuldigheid, redelijkheid en proportionaliteit is geschonden, stelt de Raad het volgende vast :

In de bestreden beslissing werd onder meer gesteld dat *“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Het beroep ingediend tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd verworpen op 02.04.2007 door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.*

De duur van de procedure - namelijk ongeveer een jaar en twee maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”. Verzoeker kan zich nu niet verschuilen achter het feit dat hij werd gedoogd op Belgische grondgebied. Immers, zoals uit het administratief dossier blijkt werd hem reeds voorafgaand aan de aanvraag die aanleiding is geweest tot de thans bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, meer bepaald ongeveer 15 maanden na zijn binnenkomst in België, nadat zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing inzake zijn asielaanvraag met een negatieve beslissing werd afgesloten door de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan dat bevel kan er in beginsel niet toe leiden dat hij nu rechten zou kunnen putten uit dat illegaal verblijf, en verzoeker brengt geen gegevens bij die de Raad ertoe zouden nopen daar anders over te oordelen. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de verwerende partij de door verzoeker aangehaalde elementen aangaande zijn inburgering wel degelijk heeft betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, doch tot de conclusie is gekomen dat deze op zich niet volstaan om tot een inwilliging van de aanvraag te kunnen leiden. Zoals reeds gesteld is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, die ter zake over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, en komt het verzoeker toe om aan te tonen dat de verwerende partij zich heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing, hetgeen *in casu* niet het geval is. Het vijfde middel kan evenmin worden aangenomen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS